

NOVINKY

Základní škola a Základní umělecká škola Karlovy Vary

Karlovy VARY°

listopad 2021

web: www.zsazus.cz, e-mail: skola@zsazus.cz

Doba covidová

Přibližně za tři měsíce to budou už dva roky, kdy do Česka dorazil koronavirus a značně poznamenal život v něm. Ještě si vzpomínám, jak jsem odhadoval první uzávěrku škol „tak asi do velikonoce a pak bude pokoj“ ale ta pak trvala mnohem déle a ani potom pokoj nebyl. Inu, něco na tom bude, že optimismus může být jenom nedostatek informací. A bude to zřejmě s touto pandemií podobné, jako u většiny pandemií v minulosti - dva roky jsou na to, abychom se s ní vypořádali, málo, konec je pořád v nedohlednu a i když to vypadá, že se očkovací kampaň znovu trochu rozjíždí, do solidního proočkování populace máme pořád hodně daleko.

Právě probíhající vlna se ale od těch předchozích poněkud liší. Především až dosud jsme neměli ve škole tolik pozitivně testovaných dětí, jako v současné době. Na přelomu jara a léta jsme testovali děti dvakrát týdně a nevykázali jsme jediný pozitivní případ. Dnes prakticky neuplyne den, abych se nedozvěděl o dalším pozitivně testovaném dítěti. Pro nás ve škole to znamená uzavření třídy, případně její části, vytrasování kontaktů a odeslání dětí do karantény (to je už na KHS). Vzhledem k tomu, že hygienici posouvají počátek karantény zpravidla 3 dny před prvními příznaky nemoci, mezi 5. až 7. dnem je možné absolvovat PCR test a je-li tento negativní, může se dítě po 7 dnech vrátit do školy. Faktická délka karantény tedy může být i pouze 2 - 3 dny. Přes to všechno je to samozřejmě pro běh školy nepříjemná komplikace. Ale má-li to být alternativou k úplnému uzavření školy, pak děkujeme i za

to.

Vzhledem k tomu, že koronavirus po škole krouží jak mezi dětmi, tak i mezi učiteli považují za vhodné jednou až dvakrát plošně otestovat všechny děti PCR testem. Během letošního podzimu jsme zjistili, že možnost nákazy se nevyhýbá ani očkovaným jedincům (i když jejich schopnost nákazu šířit je velmi pravděpodobně mnohem menší, než u neočkovaných, ani to zcela vyloučit nelze), proto by se testování mělo týkat i těchto žáků. Testování PCR testy ze slin provedou externě zdravotní sestry, nikoli učitelé. A samozřejmě se souhlasem zákonných zástupců. Slibuji si od toho především odhalení ohnisek nákazy. Až dosud je výskyt spíše nahodilý, podle toho, který rodič se rozhodne své dítě vzít na test. Celé to může mít za následek trochu rozsáhlejší karanténu více tříd, ale také přerušování koloběhu stále nových a nových pozitivních případů. Aspoň doufám.

Tak nevím, jestli můj článek vyznívá pozitivně i při nadužívání tohoto slova v textu. Ale řekněme si na rovinu, že toto vše, co se ve škole momentálně děje, je pořád lepší, než její úplné uzavření. Že od počátku časově omezená karanténa je schůdnější řešení, než lockdown bez stanoveného konce. I když nepopírám, že zejména rodiče menších dětí musí v souvislosti s případnou karanténou řešit řadu problémů. Ale to by museli i v případě jiné, „běžné“, nemoci svého dítěte.

A tak chci vám a vašim dětem popřát pevné zdraví, ať můžete v klidu očekávat blížící se svátky a doufat, že se pandemie začne vytrácet. A pokud ještě ne, vytrvejme

Předprodej vstupenek
v Karlovarském
městském divadle

KARLOVARSKÉ
MĚSTSKÉ DIVADLO

**2.12.
2021**
Karlovarské
městské
divadlo
17.00

**Adventní
koncert**

Účinkují: taneční třídy P. Blau, M. Odvodyové, L. Sušaninové, P. Šemberové,
sbory M. Lendělové a V. Hubené

a naučme se v ní žít. Ono nám možná v nejbližší době ani nic jiného nezbyvá.

Břetislav Svoboda

NOVINKY

ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, Šmeralova 336/15,
příspěvková organizace,
360 05 Karlovy Vary

Jazyková úprava: Mgr. Pavlína Harcubová
Grafická úprava: RNDr. Pavla Šemberová

Adventní koncert ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary Karlovarské městské divadlo, 2. prosince 2021

Zveme Vás na adventní koncert, který každoročně připravují žáci a učitelé ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary.

Můžete se těšit na tradiční program s vánoční a zimní tematikou. Sváteční náladu Vám vykouzlí žáci tanečního oboru se svými vyučujícími Petrou Blau, Markétou Odvodyovou, Pavlou Šemberovou a Lenkou Sušaninovou. Se stejně laděným

repertoárem se představí pěvecké sbory pod vedením Miroslavy Lendělové a Vladimíry Hubené.

Nezapomeňte na dodržení hygienických opatření nutných pro vstup do divadla, která budou aktuální v době konání koncertu.

Představení pro žáky proběhne od 11:00, představení pro veřejnost od 17:00.

Jiří Zeman

Jak škola realizuje „Šablony“

Od září 2019 do srpna 2021 probíhal v ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary projekt s názvem Podpora vzdělávání v ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, který byl zajištěn Evropskými strukturálními fondy a MŠMT. Tato dotační výzva je také známá pod označením Šablony II. Podpořila žáky a pedagogy naší základní školy, základní umělecké školy a také školní družiny. Celkově škola načerpala 1 956 422 Kč. Velký objem financí byl využit na nákup čtyřiceti notebooků, které slouží žákům přímo ve výuce. V době distanční výuky byly všechny tyto počítače rozpůjčovány učitelům a žákům, kteří je v tu dobu nut-

ně potřebovali. Finance byly využity také na vzdělávání pedagogických pracovníků, podporu tandemové výuky, práci speciálního pedagoga, projektové dny ve škole i mimo školu, vzájemnou spolupráci pedagogů, doučování žáků a zájmové kluby. Některé aktivity ale nemohly být kvůli distanční výuce realizovány, a tudíž bude poměrná část financí vrácena. Jedná se o 225 178 Kč. Dovoluji si prohlásit, že i přes uvedené komplikace a také velmi vysokou administrativní zátěž byl projekt úspěšný a skutečně se podařilo výuku podpořit a zkvalitnit. Od září 2021 jsme vstoupili do výzvy Šablony III. Zapo-

jena je pouze základní škola, pro ZUŠ a ŠD bohužel tato výzva není. Náplň projektu je velmi podobná výše uvedeným Šablonám II. Přibyly jen zahraniční stáže pedagogů, o které byl ze strany učitelů zájem. Pevně doufám, že je nepřekazí nepříznivá epidemiologická situace. Rozdílný je i objem prostředků odvíjející se od počtu žáků ZŠ. Zde jsme čerpali nejvyšší dosažitelnou částku 893 808 Kč. Opět jsme nakoupili notebooky do výuky, tentokrát 10 ks. Doufám, že se do června 2023, kdy projekt skončí, podaří všechny plány úspěšně zrealizovat.

*Mgr. Jan Tumpach
spolu-koordinátor projektů*

Karlovarský skřivánek 2022

Termín školního kola pěvecké soutěže se přesouvá na pondělí a úterý 22. a 23. 11. 2021.

Soutěž se koná v aule ZŠ a ZUŠ a začíná po oba dny v 8:30 hodin.

Soutěží se v 7 kategoriích:

NA – nehupebníci A

NB – nehupebníci B

HA – hupebníci A

HB – hupebníci B

A2 – zpěváci ZUŠ

C1 – zpěváci ZUŠ

C2 – zpěváci ZUŠ (POP)

Soutěžní den pro jednotlivé kategorie bude upřesněn na základě počtu přihlášených soutěžících.

Jiří Zeman

Adaptační výjezd 6. tříd

Ve dnech 3. – 4. 9. 2021 se uskutečnil adaptační výjezd 6. ročníku na Mariánské v penzionu Dukla. Účastnilo se ho 45 žáků a 4 učitelé.

První společná akce byla zaměřena na budování pozitivních vztahů při přechodu na 2. stupeň ZŠ.

Během dvou dnů hrály děti různé hry, při kterých měly možnost se vzájemně seznámit, lépe se poznat a spolupracovat v týmech. O večerní zábavu se postaraly samy.

Garantem programu pro 6. A byla Monika Lesserová, výchovný poradce a pro 6. B Hana Sarkisovová, metodik prevence. Oba třídní učitelé, Karel Dyk a Jitka Krumphanzlová byli především

v roli pozorovatelů. Do některých činností se spolu se svými novými žáky aktivně zapojovali. Výjezd hodnotili velmi pozitivně.

Mgr. Hana Sarkisovová, ŠMP

A jak hodnotí společné zážitky samotní žáci?

Adaptační výjezd

3. a 4. září jsme si se třídou vyjeli na adaptační výjezd. Pořádal se proto, abychom se navzájem poznali s žáky, kteří se k nám připojili v šestém ročníku.

V 8 hodin jsme odjeli i s 6. B na Mariánskou, kde měl probíhat náš celý pobyt. Když jsme tam přijeli, ubytovali jsme se v penzionu Duk-

la. Děvčata bydlela v penzionu a kluci naproti v chatě XXL.

Pak jsme se šli projít po Mariánské. Venku jsme byli asi dvě hodiny, hráli jsme různé hry. Po obědě nás čekal výstup na vrch Popov, odkud byl krásný výhled. Společně s 6. B jsme v lese soutěžili v družstvech. Cestou zpět jsme hráli hru na pašeráky a na večer jsme si připravovali hru na jména. Po večeri jsme se společně bavili v klubovně.

Druhý den jsme si po snídani sbalili věci, zhodnotili jsme spolu s třídními učiteli výjezd a odjeli domů. Na výjezdu se nám moc líbilo.

Nikol Zimová 6. A

Norimberk

Pojedte s námi na školní výlet za kouzelnou adventní atmosférou do **Norimberku**, kde jsou jedny z nejkrásnějších adventních trhů. Okouzlí vás nejen trh s bavorskými specialitami, ale také historické památky města, které si velmi oblíbil sám Karel IV.

Prohlídka města s průvodcem:

- chrám Sv. Vavřince
- chrám Panny Marie s orlojem
- chrám Sv. Sebalda
- císařský hrad
- Spital, kde byly uloženy římské korunovační klenoty
- radnice a gotická kašna – Schöner Brunnen.

Kdy? 13. 12. 2021

Cena: 450 Kč,- plus pojištění
Milana Luptáková

Zákaz zpívání? Už ne...

Jsou tomu dva roky, kdy jsme se s našimi sbory Zvoneček a Zvonek začali připravovat na velkou celostátní soutěž v Praze. Přihlášky jsme odeslali a pilně jsme nacvičovali všechny povinné i nepovinné písně. Sbory byly v nejlepší pěvecké kondici a mě hladilo u srdce, že naše pracovitost začíná přinášet své ovoce...

A najednou přišel březen 2020. Nikdy bych nevěřila, že rok a půl nebudeme zpívat. Že si budeme nahrávky „jen“ posílat a že děti takovou dobu neuvidím. Měla jsem strach, že na zpívání zapomenou, že vlastně zapomenou, jak se „správně“ zpívá a že už možná nebudou chtít zpívat. Vždy, když nám to povolili, sešli jsme se v malých skupinkách a společně si užívali alespoň krátké sborové zkoušky. A musím se přiznat, že právě

ty mě nejvíce nabíjely a dodávaly alespoň trochu optimismu.

Nikdy jsem se netěšila na září více než v tomto školním roce. Byla tam ta vidina, že snad už bude všechno normální. Snad nám nezakázají zpívat a budeme se moci konečně, po dvou letech, připravovat na adventní koncerty. Zároveň mě ale trochu přepadaly obavy, kolik dětí se do sborů přihlásí a jak vlastně děti budou zpívat. Mou velkou radostí je, že všechny sbory mají poměrně velkou obsazenost.

Rekord si zapsal dívčí sbor Zvonek, letos se v něm schází 52 děvčat. Tento sbor má za sebou i víkendové soustředění, během kterého jsme věnovali nejvíce času písni, které zazní na koncertu s Helenou Vondráčkovou. Během soustředění se nejen zpívalo, ale také

seznamovalo. Máme totiž spoustu nových členů. Užili jsme si spoustu legrace a myslím, že nikomu z nás se nechtělo domů.

Určitě se již nyní ptáte, na kterém koncertu můžete slyšet všechny naše sbory. Tím naším největším bude ve čtvrtek 9. prosince v 17.17 Velký sborový koncert v Karlovarském městském divadle. Na tomto koncertu uslyšíte opravdu vše z našich sborů. Těšit se můžete na nejmladší tří až šestiletá Sluníčka, naše nové prvňáčky, Rolničku, Zvoneček, Zvonek, klučičí TAM-TAM a v neposlední řadě nás navštíví „moje babičky“ - osmičlenný sbor z domova důchodců. Milí rodiče, držte nám palce. Hlavně ať se všechny sborové akce mohou konat a ať se dětem zpívání vydaří.

Mgr. M. Lendělová

Vánoční koncerty 2021

sobota 20. 11.	19.00	Koncert s H. Vondráčkovou Thermal
neděle 28. 11.	16.00	1. adventní neděle kostel Rybáře
pondělí 29. 11.	16.00	Vánoční trhy Rolnička
středa 1. 12.	16.00	Vánoční trhy Přípravný sbor, Zvoneček
čtvrtek 2. 12.	11.00, 16.00	Adventní koncert KMD
čtvrtek 9. 12.	17.17	Sborový koncert KMD
čtvrtek 16. 12.	19.30	Jazzové Vánoce KMD
neděle 19. 12.	9.00	kostel sv. Máří Magdalény Zvonek
neděle 19. 12.	16.00	Vánoční trhy zpěvačky M. Lendělové

Bigband Šmeralka a Nová krev

Bigband Šmeralka

S nápadem vzniku školního jazzového Big Bandu přišel v létě 2003 karlovarský jazzman a pořadatel jazzového dění v Karlových Varech Milan Krajíc, který již přes 20 let vyučuje saxofony v ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary a který zde za tuto dobu vychoval velmi nadějně jazzové muzikanty.

Při vzniku velkého orchestru se dohodl s dalšími pedagogy školy Milanem Krajícem mladším, Petrou Brabencovou a Janem Vaculou na společné práci s tímto bandem. Značný věkový rozptyl členů od 12 do 18 let dává příležitost mladším hráčům naučit se kolektivní přesné souhře a pokročilejším pak i uplatnit svou individualitu v jazzových sólech.

Repertoár Big Bandu tvoří jednak klasický swingový repertoár, ale zároveň skýtá některá původní aranžmá Milana Krajíce – cover verze autorů a interpretů soudobé populární hudby (např.

A. Winehouse, M. Jackson, S. Wonder, Prince atd.).

Z velkého počtu veřejných vystoupení stojí za zmínku několikanásobné absolutní vítězství v krajské soutěži souborů základních uměleckých škol a následný postup do ústředního kola soutěže v Litvínově. Tam v červnu 2007 skončil Big Band mezi nejvyspělejšími kapelami z celé republiky na 3. místě. Následovalo úspěšné zahraniční turné po Německu a Švédsku. V roce 2017 na celostátní soutěži ZUŠ v Litvínově získal titul nejlepší Big Band v ČR do 16 let průměrného stáří studentů.

Big Band ZŠ a ZUŠ se hlásí hlavně k moderní jazzové éře se současnou funky – soulovou rytmikou a jazzovým stylům konce století.

Nová krev

Pod vedením známého karlovarského muzikanta Milana Krajíce staršího vznikla v roce 2002 kapela

„Nová Krev“ a to výhradně z žáků ZŠ a ZUŠ Šmeralova v Karlových Varech. Po mnoha úspěšných vystoupeních v celé ČR, ale i v zahraničí a po dosažení dospělého věku jednotlivých členů ukončila Nová Krev v roce 2007 svou činnost. A nutno podotknout, že téměř ze všech mladých studentů se stali profesionální muzikanti.

V roce 2021 se rozhodl Milan Krajíc obnovit tuto činnost s novými, nadějnými adepty.

Současnou „Novou Krev“ tvoří žáci ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary ve věku od 13 do 18 let v nástrojovém obsazení: bicí, basa, piano, kytara a čtyřčlenná dechová sekce. Neodmyslitelnou součástí kapely jsou mladí talentovaní zpěváci z líhně pěvecké třídy Petry Brabencové.

Repertoár tvoří světově proslulé standardy bez žánrového omezení (jazz, rock, pop, soul, funky).

Hostem Jazzových vánoc 2021 bude zpěvák **Martin Růža**.

Tento vynikající zpěvák pochází z Praskačky u Hradce Králové. V ZUŠ začínal hrou na klavír a klarinet.

V patnácti letech nastupuje jako zpěvák do prvních školních i neškolních kapel, záhy pro svůj tenorový hlas začíná být zván do východočeských big bandů. Po maturitě na všeobecném gymnáziu nastupuje na Pražskou konzervatoř, kde absolvoval obor populární zpěv, rok na to studoval tamtéž i zpěv operní a po něm tři roky

jazz na VOŠ Jaroslava Ježka. Když přesídlil do Prahy začal vystupovat s mnohými dalšími bandy, big bandy a orchestry či hostovat v několika hudebně-divadelních kusech.

Za dobu svého působení vystoupil v mnohých evropských zemích, mimoto i dvakrát v USA. Momentálně ho čeká serie komorních recitálů za doprovodu klavíristy Lukáše Hrubeše, ale třeba také účast na projektu zaranžovaném Milanem Krajícem pro symfonický orchestr, kapelu a zpěv - Soul Stars Symphony.

Milan Krajíc

Krajská přehlídka dětských skupin scénického tance

Podánilo se a po dvou letech „nečekané přestávky“ se tanečníci konečně dočkali a mohli prezentovat své umění před diváky, a to hned na taneční přehlídce. Skutečnost, že už zase „smíme“, byla pro nás nejhezčím vkročením do nového školního roku.

30. 9. 2021 se v prostorách Městského kulturního střediska v Horním Slavkově uskutečnila Krajská přehlídka dětských skupin scénického tance Lucie Terék Krajníkovičové. Tato přehlídka se koná již řadu let a je postupová, tj. některé z choreografií jsou vybrány do celostátního kola.

I přes covidovou pauzu se urodilo celkem 15 choreo-

grafií. Představili se tanečníci nejen naší školy, ale také tanečníci ZUŠ Chodov, ZUŠ Horní Slavkov a ZUŠ Antonín Dvořák Karlovy Vary.

Odborná čtyřlenná porota některé z choreografií ocenila speciálním oceněním a dvě z choreografií také nominovala do celostátního kola, které se bude konat již v listopadu v Kutné Hoře.

S potěšením můžeme říct, že právě naši tanečníci patřili nejen mezi oceněné, ale také nominované.

A my velmi blahopřejeme!

Petra Blau
Markéta Odvodyová
Pavla Šemberová
(vychovávající TO)

Nominace do 37. celostátní přehlídky dětských skupin scénického tance Kutná Hora, která se uskuteční ve dnech 12. - 14. 11. 2021, získaly choreografie

SouTĚSně

choreografie: Petra Blau
hudba: Sophia Gubaidulina
tančí: Alžběta Čamková, Emma Černá, Karolína Nesybová, Anahita Mohamad Raza, Anneli Rejdová, Sofie Slevinská, Vojtěch Vaculík

Zavírání lesa

choreografie: Markéta Odvodyová
hudba: Bohuslav Martinů
tančí: Sofie Bílská, Julie Janoušková, Nikola Mrázová, Eliška Němcová, Magdalena Raučíková, Klára Turková, Kateřina Vaculíková, Nela Vlková, Natálie Vrábelová, Deana Beznosková

Zavírání lesa

A potichoučku!

Šmik

Fouká sem, fouká tam

Nalinkováno

SouTĚSně

Ocenění, které získali tanečníci(i) naší školy

Hej!

– za autentický pohyb chlapecké skupiny, humor a živý hudební doprovod
choreografie: P. Šemberová

Labyrint

– za zpracování tématu, udržení koncentrace a napětí a vyzrálý pohybový projev
choreografie: M. Odvodyová

A potichoučku!

– za hravý a kultivovaný projev dětí a smysluplné zapojení chlapce do skupiny děvčat
choreografie: P. Blau

Nalinkováno

– za výběr tématu a taneční projev
choreografie: P. Šemberová

Šmik

– za výběr hudby, originální téma a společnou dynamiku skupiny
choreografie: M. Odvodyová

Fouká sem, fouká tam

– za zpracování tématu, tanečnost, práci s dechem a prostorem
choreografie: P. Šemberová

SouTĚSně

– za choreografii, interpretaci a výběr hudby
choreografie: P. Blau

Zavírání lesa

– za komplexní ztvárnění hudby, tématu a interpretace
choreografie: M. Odvodyová

Hej!

Labyrint

35. celostátní přehlídka scénického tance mládeže a dospělých

28. 10. - 31. 10. 2021
Jablonec nad Nisou

O podzimních prázdninách se náš taneční soubor SMLS zúčastnil celostátní přehlídky scénického tance mládeže a dospělých v Jablonci nad Nisou. Naše choreografie „Distance tance“ byla nominována na přímý postup z krajské přehlídky konané před měsícem v Karlovarském městském divadle.

Čtyřdenní pobyt v Jablonci byl plný tance, kavárny a kopců. Organizátoři nás ubytovali v hotelu Sport na okraji Jablonce. Kdo zná Jablonec, tak ví, že to znamenalo hned první den dvě cesty vzhůru a jednu dolů, protože ještě týž večer nás čekalo v jabloneckém divadle inspirativní představení skupiny Squadra sua s názvem Přecházení. Pět mužů v ob-

lecích, plechové kýble a dřevěné tyče rozehráli grotesku s podkresem otázky: „Být či nebýt?“ Vzhledem k tomu, že na oběd a večeři se další dny chodilo na zcela opačnou stranu, než jsme bydlely, děkujeme organizátorům za navýšení spokojenosti našich krokovacích aplikací.

Během dvou dalších večerů jsme zhlédly samotnou přehlídku s bezmála dvaceti choreografiemi. Jejich rozebíráním jsme strávily čas až dlouho do noci. Účastnily jsme se také tanečního workshopu pod vedením Moniky Rebcové zaměřeného na improvizaci, autentičnost a přirozenost pohybu. Poslední den pobytu proběhl rozborový seminář, kterého jsme se zúčastnily i my tanečnice a měly jsme tak možnost na vlastní uši slyšet názory odborné poroty. Naši choreografii hodnotili velmi kladně a prozradili nám, že jsme byly silnými kandidáty na hlavní cenu města. Tu nakonec dostal chlapecký soubor z Jaroměře. My jsme

ale obdržely speciální cenu poroty za „výrazný umělecký počin“. A navíc i s malým velkým dárkem v podobě krátké taneční improvizace porotců. Byly jsme nadšeny. Jsme velmi rády, že jsme se mohly přehlídky zúčastnit, moc jsme si ji užily.

Elena Benešová

A protože během přehlídky byly vydávány přehlídkové noviny Taneční vír, předkládáme ukázkou našeho rozboru:

Jak probíhala tvorba představení?

Elena: Nejdříve jsme každá napsala text k současné koronavirové situaci. Texty jsme dále upravovaly a následně spojovaly, až jsme z nich vybraly to nejvýstižnější.

Pavla: K textu jsme pak přidávaly gesta a pohyby.

Jak jste vybíraly kostýmy?

Elena: V podstatě jsme vybraly to, v čem jsme přišly. Něco civilního a zároveň pohodlného.

Uvědomily jste si něco při práci s tímto tématem?

Šárka: Že neumíme mluvit. (smích)

Co ve vás choreografie vyvolává?

Šárka: Mně to vyvolává hněv na tu dobu. I když je to brané úsměvně, tak mi připadá, že toto období pomlouváme.

Markéta: Mně se líbí, že tak náročnou dobu dokážeme přetvořit na něco úsměvné-

ho a odlehčujícího.

Pavla: Je pravda, že jsme se u toho skvěle bavily.

Co byste choreografií chtěli předat divákům?

Anička: Radost.

Andrea: Odlehčení, které to přineslo nám, aby se přeneslo i na ně.

Kdo přišel s iniciativou k vytvoření choreografie?

soubor na vedoucí: S tím si přišla ty!

Pavla: Ano, to jsem byla asi já.

DISTANCE TANCE

Tak jsme se konečně dočkali, co? Žádný zbytečný chůzení do školy. Rodiče na nás pořád neřvou... : „Nečum furt do toho počítače,... protože je to teď naše jediná náplň dne. Ta otravná ženská v obchodáku se na nás nelepí, protože musí dodržovat bezpečný rozestup. Smrad v autobusu přes respirátor necítíme. Když se zapomeneš nalíčit, tak to nikdo nepozná. Konečně se všechno dezinfikuje, dodržuje se hygiena. Nemusíme nikam chodit, protože nám všechno přivezou domů.

Můžeme celý den jen ležet a nic nedělat. Pamatujete si, jak jste tohle všechno vždycky chtěli? Jo? Tak proč si na to teď stěžujete? Protože je to strašný!

Zboží v obchodech za páskou. Po 9. hodině ven jen se psem a 500 m od baráku. Funíš si pod rouškou, i když jsi na ulici široko daleko úplně sám. Jsi dospělý? Máš smůlu. Doufej, že ti ty starý boty, bunda, kalhoty ještě vydrží, protože nový si nevyzkoušíš.

Chybí ti ta tvář města, do který se svět v noci obléká. Chybí ti ta tvář města po devátý. V deset. V jede-

náct. O půlnoci. V jednu. Dvě. Tři. Čtyři. Můžeš, je pět! Zpět! Za tu ceduli už nesmíš. Nevidíš tu čáru? Nevidíš. Není tam totiž. Dělí nás od sebe čáry malované na mapě. Zdi našich domovů.

A nastoupila distanční výuka. Umíte si představit, co je vlastně distanční výuka? Distanční výuka tance? Blbost, blbost, blbost, blbost! Stojíš před monitorem a máš dělat tohle nebo tohle nebo tohle nebo TOHLE? NE! Ale co jiného, když tady je zeď, tady je zeď.....COŽE? Máme doma tělocvičnu. Tsssss! Prostě zeď, zeď, stůl, postel..... ještě že strop je vysoko.

Představujete si to, jo? Tak jdeme na to. Pustíte počítač a.....načítání..... načítání.....načítání.....načítání Aktualizace! 5, 11, 12,....99,99,100! Konečně! Spustíte program, zapnete kameru, připojíte se. Samozřejmě se pozdravíte..... a hodina může začít. Vždycky se najde někdo, koho neslyšíte. Pustí si mikrofon! Ale to jsou jen technické maličkosti. Připustíme, že v některých oborech může distanční výuka částečně fungovat. Ale v tanci ne. Protože tanec je odjakživa společenská záležitost. Potřebuje živé lidi a ne jejich obrazy.

Potřebuju se o někoho opřít! Potřebuju, aby mě někdo chytil! Potřebuju, aby se se mnou někdo pral! Potřebuju, aby mě někdo držel! Potřebuju synchron! Potřebuju letět! Potřebuju se dívat do očí!

Potřebuju dýchat!

Usínáme. Život zaspáváme a dny utíkají. To my dřív takhle utíkali. Neustále se honili. Za něčím. Kam? Najednou není proč se hnát. V kolečku běháme. Točíme se. Otáčíme. K minulosti se stále otáčíme. K tomu, co nám chybí. Co není.

napsali žáci LDO Autorské tvorby pod vedením Mgr. Štěpánky Kačerové Lovacké

Pirát a papoušek

Vypravěč: Byl jednou jeden pirát a jeho papoušek a byli na plavbě. Uviděli nepřátele a tak šli do boje. Vyhráli a našli poklad, ježky, byli hezcí, tak je vzali na loď a dali jim jídlo, košík a pití. Papoušek měl hlad a pirát nedal, nedal...

Papoušek: Dej mi jídlo nebo.....

Pirát mu jídlo dal.

Pirát: Jestli to nesníš, uvidíš!

Papoušek sliboval a všechno snědl.

Pirát: Jsi šikovný...

Papoušek: Já jdu pryč!!!

Pirát: Tak si jdi, nechám si ježky!!

Papoušek: No a co, mně je to jedno!! Nemám tě rád!! Jdu za kamarády!!!

Pirát: Neeeee, vrat se prosím!!! Omlouvám se, prosím prosím prosím!!!!

Papoušek: Ahoj zlý piráte!!

Vypravěč: Pirát brečel na stokrát 100.

Papoušek: Ahoj tygři, ahoj kakaduové, ahoj andulky a lvy, pirát na mně byl zlý, tak jsem šel za vámi.

Kamarádi: Ahoj!! On na tebe byl zlý?

Papoušek: Ano, byl.

Kamarádi: To nám je líto papoušku 6krát řečeno.

Papoušek: Svatý Vavřínečku, stojíš na pěkným kopečku, vycházejí panny z tebe jako andělové z nebe, vycházejí panny z tebe jako andělové z nebe.....

Zvířátka: Hezky zpíváš papoušku

Zazvonil zvonec a pohádky je konec. Pirát a papoušek skončili!!!!

Aneta Zelenková, 8 let

Pirát a mincraft

Mateo se připojil do hry a začal bojovat s pirátem v Minecraftu. Matea zarazilo, že pirát nehrál tuto hru stejně jako jeho spolužáci, ale spíš se tam jen tak plácal. Hned jak se tam pirát objevil, všichni na něj začali útočit. Mateovi brzy došlo, že pirát nebude herní postavou, ale že je to opravdová bytost, a snažil se mu pomoci se dostat k cíli, aby se z Minecraftu dostal. Mateo mu pomohl dostat se do portálu, aby mohl ze hry ven. Pirát se na jednou objevil v jeho pokoji a stali se z nich přátelé.

Elis Kopolovičová, 8 let

Ostrov Pelikánů

Byla žila jedna banda pirátů. Byli hrozně zlí. A jejich kapitán se jmenoval Hůk. Jednoho dne Hůka napadlo, že by mohli jít ukrást zlato z opuštěného Ostrova Pelikánů. Ale Hůk nevěděl, že na ostrově je ukryta kletba. Piráti pluli tři dny a tři noci, až na čtvrtý den dojeli na Ostrov Pelikánů. Sebrali zlato a najednou se z podzemí začal valit dým, přímo na piráty. Piráti se snažili utéct, ale nestihli to. Ten červený dým spolkl celou bandu. A už je nikdo nikdy nespatriil!

Jiří Prokůpek, 9 let

Léto a pirát

Tohle léto jsme měli hodně štěňátek. Jeden den tolik zlobila, že jsem jim začala vyprávět pohádku, aby tolik nezlobila. Pořád jsem přemýšlela, co jim budu vyprávět, až mě napadli piráti. Vyprávěla jsem jim, jak jednou byla jedna štěňátka, která se chtěla stát piráty. Jeden den našla pirátskou loď, tak si řekla, že s tou lodí budou cestovat jako piráti a že budou hledat poklad. Jeden den ráno našla ostrov a na tom ostrově objevila mapu k pokladu. Tak se vydala ho hledat, ale už bylo moc pozdě, tak si našla nějaký nocleh. Ráno se vydala hledat poklad, až narazila na piráta, který měl poklad u sebe. Poklad jim dal, protože celou dobu čekal na někoho, kdo se o ten poklad postará.

Linda Walterová, 9 let

Kubíček pirátem

V jeden den se Kubíček probudil a viděl v televizi piráty. A řekl si, že si zkusí dělat pirátského papouška. Nejdříve to vypadalo jako pouhá hra, ale další den se to jevílo nějak špatně. Kubíček si dával pásku přes oko a vyhrožoval mi. Říkal abych se prošla po prkně, vzal si do pařátku vyrobený nožík a trochu mě s ním pořezal, ale vůbec to nebolelo. Nakonec jsem ho přemluvila, aby to nedělal a on s tím souhlasil. Kubíček je totiž našťestí rozumná andulka.

Adéla Stryková, 9 let

Pirát a průzkumník

Kdysi dávno žil jeden pirát jménem Kotva. Byl to hodný pirát. Měl i svou jednu loď a s tou lodí jel na ostrov. Na tom ostrově si loď odstavil a za chvíli ho tam napadl pavouk. Před tím pavoukem ho zachránil průzkumník Lucas a ten průzkumník byl také moc hodný.

Pirát Kotva se zeptal: Průzkumníku Lucasi, co tady děláte? Nebýt vás, už bych nežil! Pojdte radši ke mně na loď, než se vás taky něco pokusí zakousnout.

Tak běželi na loď a rychle odpluli. A najednou je napadl žralok a udělal do lodi díru. Sice byla malá, ale zabralo hodně práce, než ji nakonec opravili. Ale pak si uvědomili, že vlastně ani neví, kam plují. Vtom je něco napadlo, pojedou do Anglie.

Nakonec se do Anglie opravdu dostali a zůstali nejlepšími přáteli.

Robin Rzounek, 8 let

Zvířátka a kouzelný pirát

Fenka Klára a štěně Flíček byli v létě na dovolené ve Francii. Jednoho dne šli na procházku. Jejich páníčci se jim však ztratili, tak je začali hledat a došli až k moři. Viděli tam pirátskou loď a na ní psa Piráta a kočku Lolu. Pluli po moři, najednou Lola spadla do vody, neuměla plavat a topila se. Vtom se vynořil žralok a řekl: „Není to vaše kámoška?“ Flíček, Klára a Pirát začali kouzlit s ožiováním Loli.

Lola najednou řekla: „Ahoj,“ a kamarádi ji objali. „Bacha, nabouráme,“ volala Klára. Byla to však zlá posádka. V posádce byli 2 psi, 3 kočky, 6 tygrů a velitel papoušek. Dorazili na ostrov zvířat, který se jmenoval Kouzlo Zvířat. Zvířata si tu našla nové kamarády do posádky. Král zvířat byl hodný lev, ale zlý král had jménem Koza ho přemohl. A v království začal zmatek. Naše posádka to nenechala jen tak a šla se připravit na boj. Flíček pravil: „Dnes bude hlídat kočka Karin a ježek Dup.“ V noci viděli zlou posádku Kabáty. Kabáti šli za králem Kozou a tak šla hlídka spát. Ráno se zvířátka vzbudila ve 4 hodiny a 1 minutu. „Připravíme se na boj,“ řekla Karin a odpoledne se vydali do boje. Zlý král to viděl a vyslal stráž. Hodná posádka je zvládla raz dva. Král pak vyslal Kabáty, ale to už byl problém. Bojovali 6 hodin, až pak papouch od zlých řekl: „Tak jste vyhráli.“ Šli dál a potkali zlého krále, který se najednou změnil ve lva. „To byla zkouška,“ řekl, „jsem to já král a gratuluji, prošli jste. Jste zvířecí piráti.“ A potom jeli zpátky do Francie, domluvili se s lidmi a spojili své ostrovy.

Josefína Johanová, 9 let

Maxík pirát

Byl jednou obyčejný pes, jmenoval se Maxík. Měl páníčku Karinku. Za týden měli jet na dovolenou na jachtu. Týden uběhl, přijeli autem ke břehu a vstoupili do jachty. Maxík se díval, jak se zvedá kotva a plachty. Pak si Maxík říkal, že by si šel dát šlofíka. Měl moc dobrý sen, protože si přál být pirátem. Zdálo se mu, že se jednou probudil na ostrově a uviděl tam loď. Nebyla to obyčejná loď, byla pirátská. Opatrně šel po klacíčkách k lodi. Prohlídl si ji a viděl, že je tam šest psů v pirátských oblečcích. Jeden měl náušnici, druhý pirátský boty, třetí pirátský klobouk. Čtvrtý měl roztrhnutý tričko, pátý zas roztrhlé kalhoty, šestý u pasu opasek s mečem. Maxík byl celý bílý, díky svým chlupům. Piráti šli k němu a zeptali se, jestli chce být s nimi, že nemají kapitána. Řekl, že ano, ale v tu chvíli ho Karinka vzbudila a už jeli na břeh.

Karin Nováková, 9 let

Pirát

Byl jednou jeden pirát a ten pirát byl velký bojovník. Moc rád hrál roblox a fortnite a tak dále. Jednou potkal robuxi a tak měl hodně robuxů a proto se pojmenoval Robuxák.

A jeho parta se pak jmenovala ROBUX GANGE a jednoho dne potkali Ridera. A když se potkali, tak nasedli na loď a odpluli na Havaj. Na Havaji rozložili lehátka a užívali si to naplno. Postavili si tam domeček a bydlely tam až na věky věků.

Nik Raza Mohamad, 9 let

Piráti v létě

Jednou za letního dne se loď i s posádkou vydala do oceánů. A měli se krásně. Kapitánka Lovacká rozkázala: Niku, napnout plachty, Elí pravobok, Pepo pozor hory a Áďo, kotvu dolů.

Připluli na ostrov a užívali si léto.

Když chtěli odplout, kapitánka Lovacká řekla: Kotvu nahoru Áďo, Elí rovně, Pepo, Niku a Davide, napnout plachty.

Když vtom: Žralók, zavolala Ela.

Kapitánka Lovacká pověděla: Zachovejte klid.

Hodila kus masa, který našla na ostrově a žralok odplaval.

Kapitánka Lovacká se zeptala: Kde je Linda a Karin? Pepo, kde jsou?

Byly dole v kajutě, odpověděl Pepa.

A když se tam přišli podívat, spaly tam Linda i Karin.

Eliška Vejvančická, 9 let

Léto na moři

Pluju si takhle jen tak lodí při krásném letním počasí. Najednou vidím v dálce druhou loď. Vezmu dalekohled, abych se podíval blíž, páááni pirátská vlajka, pirátská loď, to není možný, piráti!

Jeden má pásku přes levé oko a jmenuje se Kyklop, druhý se jmenuje Tříška a má dřevěný meč, třetí jménem Ukecnek nemá jazyk a mluví za něj papoušek Robert a Modrovous, čtvrtý pirát, má dřevěnou nohu.

Přijeli ke mně piráti a papoušek mi řekl: Chceš s námi hledat poklad?

Já jsem řekl: Jo ale dáte mi půlku pokladu, platí?

Pirát s dřevěnou nohou řekl: Jenom když ho najdeš.

Já: Tak jo.

Tak jsem nasedl na pirátskou loď a jeli jsme na mrtvý ostrov. Najednou přišel pátý pirát, byl to kapitán, který měl bambitku a štít. Šel za mnou a já jsem si myslel, že mě zastřelí, ale jen mě pozdravil a já se málem pokakal, jak jsem se lekl.

Dorazili jsme na mrtvý ostrov.

Všichni začali podle mapy dělat kroky a pořad se motali dokola.

Já jsem řekl: To je hustá mapa, začal jsem si ji urputně prohlížet a okamžitě mě napadlo, kde poklad je. Rozeběhl jsem se tam a začal kopat pod palmou v hromadě lebek. Narazil jsem na truhlu a okamžitě jasan, přibelhali se ke mně piráti a čekali, co v truhle bude.

Otevírám pomalu můj nalezený poklad a když ho otevřu, nestačím se divit. Truhla byla místo zlata plná hlíny a kapitán mi řekl, že jsem moc šikovný a za odměnu si mohu nechat poklad úplně celý.....

Josef Mažerik, 10 let

Léto a piráti

Začátkem léta jsem byla většinu času na chatě. Byl tam také jeden můj strejda, jmenuje se Pepa, a vždy na dobrou noc mi povídal nějakou historiku. Bud' co se mu v životě stalo, nebo si občas jen tak vymýšlel.

Jednu vám teď povím, ale zrovna tuhle mi říkal až teď nedávno....

Byl podzimní den, zrovna byly volby, byly jenom tři strany, které se mohly volit: ODS, PIRÁTI a ANO.

Volilo se vždy jen v pátek a sobotu (byla středa) a Pepa volil vždy jen Piráty, jenže když šel druhý den do práce, zjistil, že se vytvořila další strana SPO-LU a tak pro jednu chtěl udělat změnu. A tak Pepa šel v pátek na volby a zvolil stranu Spolu. V sobotu musel znovu do práce, a když potom pozdě večer přišel domů, tak se koukal na zprávy a uviděl, že se předhánějí strany ANO a SPOLU. V neděli do práce nešel, takže si trochu přispal. Spal asi do 12:05, a pak, když už byl večer, tak se zase podíval na zprávy. A najednou ztuhl, a koktá c-co ona vyhrála ta nová strana Spolu? No a pak už dal nevím, protože u toho vyprávění usnul. Ale je mi jasný, že byl určitě hodně překvapen.

Aneta Benešová, 11 let

Léto a pirát

Takže, žil byl jeden pirát PEPA a ten byl velice zlý.

Měl rád zlato a byl hrozně samotný a tak plul na moři. Jednoho slunečného letního dne potkal pobřeží a na něm krásné palmy a květiny. Byl tam také muškát a hloupý skřítek, který byl podivný a nezábavný a samotný přesně jako pirát. Pirát se zeptal skřítko, jestli nechce pracovat na palubě. Skřítek souhlasil a tak se zlým pirátem spolu pluli a pluli a brzy se skamarádili. A po moři pak pluli dál a dál, nejen v létě, o zlato se dělili a stali se těmi nejlepšími kamarády, navždy.

Hedvika Chalupová, 11 let

Léto a pirát

Byla jedna loď jménem Kalypso a na ní byla posádka, její kapitán se jmenoval Honza, kormidelník Patrik, a dva veslaři (dvojčata), první se jmenoval Leoš a druhý Mareš. To byla celá jejich posádka. A jednou řekl Honza: „Kluci je léto, měli bychom si udělat dovolenou...“ „A co je to dovolená?“ zeptal se Leoš. „Je vidět že už jsi na to zapomněl, no jo, vždyť už je to přes deset let, co nejsme v Česku.“ „Šéfe a kam by jsme jeli,“ zeptal se Patrik, který jediný ví, co je to dovolená. „No co třeba na Kanárské ostrovy?“ ptal se Mareš. „Jo, ano, jo!“ skandovala brzy celá posádka. „No dobře, pojedeme na Kanáry?“ chtěl vědět Honza. „A kdy tam budeme,“ zeptal se Leoš. „Kdy? Tak jestli pojedeme rychle, nejspíš zítra.“

„Už jsme tady!“ volal Patrik. „Konečně!“ řekli naráz Leoš a Mareš. Dojeli na pevninu. „Tady je to krásný... Jo a mohli bychom tady zůstat?“ No když já nevím... Nemáme žádné peníze a za

peníze si můžeme koupit dům a taky jídlo. Takže si musíme najít nějakou práci.“ „A jakou šéfe?“ zeptal se Mareš. „No to nevím.“ „Šéfe, mohli bychom prodávat kanárky.“ „A kde je seženeme?“ „Jsme piráti, někde je ukradneme.“

A tak se jim v noci podařilo ukrást několik klecí s kanárky. Druhý den s nimi šli na trh, že je prodají. Moc se jim ale nedařilo. Prodali jen pár kousků cizincům. Vůbec jim totiž nedošlo, že Kanárské ostrovy se jmenují právě podle kanárků, kterých zde žije dostatek a nikdo si je už nekupuje.

Zklamaně tak ostrov opustili. „A co kdybychom se vrátili do Čech,“ navrhl Mareš. „To je dobrý nápad,“ řekl Honza. „Tam už to známe a máme tam svůj domov. Léto s rodinou je nejlepší!“

Viktorie Geňo, 10 let

43

Probral jsem se uprostřed nějaké „místnosti“. Seděl jsem svázaný na židli a puslu měl zavázanou, abych nemohl mluvit a křičet. Celé mé tělo mě bolelo. Připadal jsem si, že mě přejel nákladák, podupalo stádo koní a napíchnali do mě tisíce nožů. Cítil jsem se nehorázně unavený a osamělý. Byl jsem tu sám. Nikdo nikde, jen polorozpadlé dřevěné „stěny“ a dveře.

Přemýšlel, jak jsem se sem dostal. Jediné co si pamatuju je, že jsme se s lodí a ostatními z posádky ztratili na moři a pak mám prázdko...

Ta látka, kterou jsem měl na ústech, byla celkem tenká, takže se dala lehce překousnout, tak jsem unikl. Rychle jsem přiběhl ke dveřím a otevřel je. Viděl jsem, jak někdo jde po schodech nahoru. Když jsem šel směrem ke schodišti, všimnul jsem si pár „místností“ okolo, Pomalu jsem otevřel jedny dveře a uviděl spící, zřejmě posádku. Lekl jsem se, rychle jsem dveře zavřel a šel se podívat do těch druhých. Trochu jsem pootočil klíči v zámku, otevřel jsem je mnohem pomaleji a opatrněji než ty předchozí...

Byla tam moje posádka!

Všechny jsem rozbízel a odvedl je ven. Najednou jsem slyšel rachot z vedlejší místnosti, hned jsem popadl klíče a zamknul dveře.

Když jsem vyšel schody, najednou jsem nic neviděl. V místnosti, kde jsem předtím byl, bylo příjemně a byla tam tma, ale když jsem vyšel ven, tak tam svítilo slunce a bylo horko. Když jsem zbystřil, uviděl jsem před sebou „nejspíše“ kapitána lodi. Najednou jsem za sebou uslyšel kroky, a když jsem se otočil, uviděl jsem před sebou celou jeho posádku. Šel z nich strach. Udělal jsem pár kroků do strany, všechny jejich pohledy mířily na mě. Když jsem se vzpamatoval, rychle jsem vyběhl k druhému konci lodi, mezitím co byli piráti zmatený a získal jsem si čas.

Když se kapitán s mečem v ruce našťvaným krokem vydal ke mně, šáhl jsem do kapsy a vyndal kouzelné houby od moudrého dědečka. Houby jsem hodil po kapitánovi, kapitán se jen zmateně podíval na houby a ty mezitím začali růst. Po chvíli se kapitán nemohl ani pohnout, protože houby vyrostly a omotali se kolem něj. Posádka se tak vylekala, že s voláním o pomoc vyskočila z lodě do moře. Já jsem se jen pobaveně usmál a svolal jsem svou posádku na palubu. Všichni jsme bezpečně dojeli domů.

Elen Raunerová, 12 let

Poklad

Jednoho dne se probudil mladý pirát Karel a zjistil, že je léto a tak se vydal na cestu po moři. Hledal celé dny a měsíce poklad, ale nic nenašel. Až jednou. Prohledával jeden ostrov a našel mapu. Vzal mapu sebou a šel a šel, až došel k pokladu. Uviděl truhlu a překvapením bylo, že nebyla vůbec zamčená. Karel došel až k truhle, otevřel ji a rozzářili se mu oči. Byla tam určitě alespoň tuna zlata. Vzal truhlu a spěchal zpět na loď. A celý život už nemusel nic dělat.

Milena Křížová, 11 let

Hra na piráty

Jsem Kubík a dnes vám budu vyprávět, jak jsme si s kamarády hráli na piráty.

Bylo léto a my jsme byli na pláži. Všichni jsme se koupali, kromě Zrzka, který je kočka. Byl s námi i Živo, který kvůli nám přeplaval půlku oceánu. Vzal sebou i svého mazlíka, mořského koníka Švetláka. Všichni jsme si užívali prázdniny u moře, jen se to nelíbilo mému drakovi Alovi. Ala je muly křišťálový a ten, stejně jako muly kroupový, má spíše rád déšť, chlad, vlhko a vítr, než sluníčko na pláži. A jak si tak užíváme, najednou jsem zpozoroval, že chybí Napipi.

„Kamarádi, kde je Napipi?!“ zvolal jsem.

„Napipi!!“ křičeli všichni.

Ala zavěťřil a někam uháněl. Za chvíli přinesl Napipiho.

Napipi, kde jsi byl?!“

„Já hledal poklad,“ řekl Napipi.

„Poklad?“ zeptal se nevěřicně Zrzek.

„Jo,“ přisvědčil Napipi, „V muzeu byly stará mapa a rodiče řekli, že je od pirátů. Tak jsem ji vyfotil a podle té fotky teď hledám poklad.“

Všichni jsme na něj koukali.

„Ale zdá se, že ten poklad je na ostrůvku,“ dokončil Napipi a pohlédl na asi 500 metrů vzdálený malý ostrůvek.

„To je fakt,“ řekl Pipi. „Pokud nám to rodiče nedovolí, nemůžeme tam jít...“

„Ale můžeme předstírat, že jsme piráti,“ řekl po chvíli ticha Zrzek.

„A když budeme piráti, tak si jenom půjdeme pro něco Našeho!“ dokončil Zrzek.

„No jó!“ zvolal jsem já. „Když jako piráti půjdeme pro pirátský poklad, půjdeme vlastně pro něco, co jsme tam sami kdysi dali!“

„Jo, a Zrzek bude papoušek!“ dodal se smíchem Ferdík.

„Protestuji!“ vykřikl Zrzek. „Můj dědeček je kocour v botách! Bylo by nedůstojné, aby jeho vnuk hrál papouška!“

„Dobře, dobře,“ uklidňoval ho Pipi. „Papouška hrát nebudeš.“

„No proto,“ řekl Zrzek.

Začali jsme vymýšlet plán, Zrzka jsme proti jeho vůli zapřáhli do sáněk. Já a Napipi jsme svými sekyrkami sekali mohutné klacky, které se povalovaly na pláži, polena jsme naložili Zrkzkovi.

Zrzek je odtáhl k Pipimu a Dodovi, kteří je srovnali k sobě a za chvíli přiběhl Gustík s Ferdíkem a svázali je k sobě. Týna nám pomohla zatlouct do voru další poleno směrem nahoru a Jožka přinesla kousek látky a připevnila ji na stěžeň. Vznikla nám potom loď s vlajkou. Živo nám pomohl loď dotáhnout do vody, všichni jsme nasedli, Zrzek ponořil do vody vrtulku, zapnul ji a už jsme si to jeli.

Na ostrově jsme motorový vor ukotvili a vydali se hledat poklad. Pak jsme začali kopat a narazili jsme na truhlu. Uvnitř bylo zlato, stříbro, drahé kamení a diamanty, až oči přecházely. Každý z nás (včetně Živa a Zrzka) jsme si nabrali hrstku pokladu na památku a zbytek jsme odvezli do muzea. Tak měli v muzeu mapu i poklad.

Běla Urbanová, 10 let

Léto a pirát

Jednoho dne ráno mi má kamarádka vyprávěla o jejich dovolené na Tichém oceánu. Prý tam byli celé dva měsíce. Vyprávěla mi hodně historek z jejich plavby, ale jen tahle mi utkvěla v hlavě.....

Asi tak druhý den plavby v 9:00, když se podávala snídaně, se má kamarádka s její o rok mladší sestrou rozhodly, že na snídani přijdou o něco později, jelikož chtěly nejdříve prozkoumat celou loď. Když došly na přední lodi, spatřily něco, co by raději nikdy nespatriily. Byla to cizí loď. Jeden by si řekl „normální loď nic zvláštního.“ To si řekla i má kamarádka a její sestra, jenže když ta loď připlula blíže, došlo jim, že se nejedná o jen tak ledajakou loď, jelikož měla černou vlajku s lebkou a dvěma zkříženými kostmi, a to je vyděsilo. Šly to říct rodičům, ale ti jim nevěřili. Raději to neřešily a šly se v klidu najíst. Má kamarádka na to po chvíli zapomněla, ale její sestre to stále vrtalo hlavou. „Kde se tam vzali? Co po nich chtějí? Co když je chtějí vyloupit?“ Rozhodla se jít to říct kapitánovi lodi. Ten jí taky nijak zvlášť nevěřil, ale i přesto se šel podívat. A nemohl věřit svým očím. Ta loď tam byla, měla pirátskou vlajku a z každé strany pět kanónů. To, co se dělo dál mi kamarádka nepověděla, jelikož začalo zvonit, ale já stále přemýšlím nad tím, co se tam stalo.

Anna Karasová, 11 let

Letní den

Jednoho krásného letního dne jsem našel knížku a nevěděl jsem o čem je. Ale bylo horko, ven jsme nemohli, takže jsem ji začal číst. Byla o nějakém zvláštním pirátovi, který se ani na piráta nepodobal. Měl zvláštní loď, která létala v oblacích. Vlastně ani nebyl ze Země, byl z planety zvané Explotatel. Léтал z planety na planetu a lovil poklady, ano poklady, v této dimenzi mají poklady nohy a oči a běhají ze stromu na strom. Musí se ulovit speciálním lukem, který se dá získat jen na planetě Uhart. Uhart je zvláštní planeta, která je pokryta jedovatým kouřem, ale díky skvělé lodi, kterou pirát vlastní, ji mohl jednoduše přeplavat. Ale pirát byl sám, neměl žádného společníka, ani zvířátko, byl úplně sám v celém vesmíru. Podíval se na mapu, ale nenašel jedinou obydlenou planetu. Najednou uslyšel z dálky křik. Byl to malý papoušek, byl roztomilý a pirát..... další stránka byla vytržena. Hmmm škoda, rád bych to dočetl, řekl jsem si, a hele venku je už chladnějš... Obul jsem se a šel.

Ema Ertlová, 12 let

Hra na piráty

V létě jsme jeli na prázdniny k moři do Chorvatska, kde jsme si hráli na piráty (Kuba, Lenka, Lucka, Pepík) a maminka s tatínkem nám plánovali program na víkend. Maminka nás poslala někam do lesa, ale tatínek na to namítl, že to můžeme dělat i doma a pak si všiml, jak si hrajeme venku na piráty. Napadlo ho, že by nám mohli schovat poklad. Maminka uviděla, že kousek od břehu moře je malý ostrůvek a tam že by mohli poklad ukryt. Šla ho tam tedy schovat. Mezitím, co ho schovávala a kreslila mapu, tak tatínek vyráběl loďku, aby se tam děti dostaly lépe než maminka, která se tam musela přebrodit. Druhý den ráno nám rodiče oznámili, že včera vymýšleli pirátskou hru. My jsme měli velkou radost. Když jsme konečně hru dohráli, tak nám maminka, řekla, že už máme jít na oběd. Ráno nám rodiče oznámili, že bojovka neskončila a poklad musíme najít sami. My jsme se nejprve hrozně lekli, ale pak jsme ho šli hledat. Nejprve jsme ho hledali na ostrově, kde byl poklad minule. Ale tam nebyl. Tak jsme se šli podívat k moři, ale tam byl jenom písek a to fakt hodně písku! Také jsme se šli podívat do hotelu, a chtěli to vzdát, ale pak jsme si všimli, že chybí Kuba! A tak jsme ho začali hledat, hledali jsme snad na každém místě, kde jsme byli, ale nikde nebyl. Pak Lenku napadlo, že bychom se mohli podívat na louku, ale tam nikdo také nebyl. Vtom jsme uslyšeli: „Halooooo halooo já jsem tadyyyy,“ a tak jsme se rozhlíželi všude možně, ale nikde nikdo. A pak se zase ozvalo: „Halooooo halooooo tadyyyy v lese,“ tak jsme se tedy šli podívat do lesa a tam u smrku seděl Kuba na bedně. „Tak kde jste, kde jste tak dlouho? Už jsem tu bednu chtěl otevřít sám!“ Lenka ho odstrčila a řekla: „Nemel nesmysly a otevři raději tu bednu,“ a v bedně byla spousta čokoládových mincí.

Lilli Anna Sklenářová, 11 let

Prázdniny pirátů

Prapodivní piráti plýtvali prázdninový plyn, pravda, proč plyn ? Protože piráti plynově pražili párky, pak pokrájeli pórky, protože párkovopórková pochoutka pochoutkuje prázdninovou pochutinu padesát pět. Proč padesát pět? Protože prostě proto.

Piráti pěli písňě, pirátský pán Pavel pravil: Pitomci, pražit!!

Piráti přestali pět prázdninové písňě.

Pan Plovák pochoutkou protahoval plavání.

Pan Pavel pověděl: Přestaň protahovat plavání, popletený Plováku.

Pan Plovák pravil: Plíseň!

Pan protagonista praví: Praštěná pohádka

Jan Rolník, 12 let

Pirát a pes

Byl jeden pirát který hledal nějakého kamaráda. Chtěl aby s ním cestoval, ale bohužel nikdo s ním na cestu nechtěl. A jednou byla silná bouřka a to ho zaneslo na nějaký ostrov. V dálce viděl, jak se jeho loď pomalu potápěla. Byl smutný, nevěděl, co má dělat. A také potřeboval něco jíst a pít a proto začal hledat houby, borůvky a jahody. A při tom najednou uslyšel z dálky: háf háf háf. Podíval se do dálky a uviděl, jak k němu běží pes. Pirát se nejdříve lekl, ale potom pochopil, že je hodný a dlouho si spolu hráli. A stali se kamarády na celý život.

Max.Oukhov, 13 let

Návrat domů

Jednou v létě na dalekém neznámém ostrově žil pirát, který se jmenoval Jack. Jackovi bylo 16 let a ztroskotál před časem na tomto ostrově. Jack ho rád prozkoumával, jestli se něco nezměnilo, ale nikdy nenašel nic nového. Když mu bylo smutno, tak ze stromu koukal na oceán a zpíval si. Jakmile začalo pršet, tak se Jack schoval do svého domku, který si stihl postavit. Když už znal celý ostrov nic ho nepřekvapovalo a začínal se cítit sám. Jednoho dne zahlédl loď a tak rychle běžel na pláž, začal křičet a doufal, že si ho všimnou. A tak se i stalo.

Na lodi byl strašně rád, že po dvou letech vidí lidi. Zeptal se, jak se jmenují. Jmenovali se Martin a Zuzana, Martinovi bylo čtyřicet pět let a Zuzaně čtyřicet tři. Když přijeli do města, byla zima a proto šel za svými rodiči. Jeho rodiče pozvali jeho kamarády na oslavu, kterou připravili na uvítanou. Na oslavě se začali koulovat a začali dělat kraviny.

Všichni byli rádi, že se Jack vrátil domů. Když začalo jaro a začali růst sněženky, tak šel ven a pár sněženek natrhal pro mamku do vázy. S tátou šel do hospody, táta si dal pivo a Jack malinovku. Potom se šli podívat na závody motokár. Když se večer vrátili domů, hned si šli lehnout do postele. Ráno se Jack vzbudil první a čekal, než se vzbudí i rodiče. Když se po chvíli vzbudili i rodiče, šli všichni na po letech na společnou snídani.

Anna Potřebuješová, 11 let

Pirát a prázdniny

Byl jednou jeden pirátský kapitán. Po většinu roku kapitán a jeho banda plenili a vykrádali banky a hledali vzácné poklady, ale když přišlo léto 2025, hodně se toho změnilo a to pro všechny piráty. Firma jménem „ ZPZMP.sro“ neboli „ZkušeniPirátiZaMalýPlat.sro“ a webová stránka s názvem „Nájemní piráti až k vám domů.com“ se domluvili, že všichni piráti by měli mít zakázáno v létě vyjíždět na moře. Tak všichni piráti seděli doma na zadku a nic nedělali. Kapitán už toho po měsíci začal mít dost a tak vymyslel plán, ale musel všechny svolat, tak jim zavolal: „Nazdar moji mořští vlci, chyběl jsem vám,“ řekl kapitán.

Nikdo neodpověděl...

„ Každopádně, dostal jsem nápad, jak obeplout systém obou společností.“ Znovu nikdo neodpověděl.

Po dlouhém vysvětlování plánu.

Vzali si loď, menší ať jde snadněji přehlédnout.

Přepluli celé moře až do Skotska, kde nasedli na autobus do hlavního města Německa, kterým je stát Indie. V Indii zašli do železářství, kde koupili lopaty. S těmi šli po cestě dolů k rybníku Krajáči, kde si uvědomili, že zapomněli brčka, tak postavili stroj času, aby řekli jejich minulým já, ať si cestou do železářství, koupí plastová brčka. Když už měli brčka, sehnuli se k rybníku a začali pít vodu, ale byla pro ně moc slaná, tak přestali.

V tom okamžiku přišli stráže, v uniformách matematických učitelek a odvedli je kvůli nenošení masky v železářství. Snažili se bránit lopatami, v tu chvíli si vzpomněli, že jsou vlastně opilí, tak se akorát praštili do své vlastní hlavy.

Ostatní studenti se tomu trochu smáli, ale bohužel piráti vypili všechnu vodu ve škole, zatím co říkali: „Tady u Krajáče je ale krásně.“

Poučení: neopíjejte se, ale když už se stalo tak.... Já nemám ponětí co s tím dělat, prostě se neopíjejte. THE END

Gabriela Slováčková, 12 let

Léto s piráty

Alfonzo seděl u PC a přemýšlel, jak se nabourat na Steam a stáhnout si Sea of Thieves for free. Ale nedařilo se mu to. Místo Steamu omylem hacknul PC NASA, a chvíli na to sovětskou jadernou bombu, kterou odpálil na slunce. Pak se mu dokonce podařilo dostat na Among us server a povypíнал je, (schválně), pak se mu podařilo otevřít i stránky s free V-Bucks a dal na ně vír, a také si stáhl Karlson ještě předtím, než vyšel.

Ale Sea of mu nešel. A tak si zkusil stáhnout jiné hry. Stáhl si hry s piráty a to tak, že použil Steameunlocked a tak si stáhl hru plnou pirátů a užil si s nimi skvělé léto.

Jakub Laštůvka, 12 let

Stanování s piráty

Jednou jsem jel na tábor, a proto jsem si koupil hodně sladkostí. Ale když byl tábor v polovině, sladkosti mi začala velmi podivně a hlavně hodně rychle mizet. Jako první jsem prohledal stany vedoucích ale nic.

Jednou v noci jsem měl hlídku a šel jsem do lesa čůrat a vyděl jsem tam piráty kteří z našeho stanu vychází s rukama plnými sladkostí.

Vyděsilo mě to, tak jsem začal křičet: Pomoc piráti....Moje hlučná akce probudila celý tábor. Náš vedoucí se nedal a vyrazil s piráty vyjednávat.

Vyjednal, že piráti vrátí ukradené sladkosti, ale budou s námi tři dny spát v táboře.

1. den

Málokdo se vzpamatoval z včerejšího zjištění, ale byla to pravda.

Ze začátku to vypadalo normálně, piráti seděli na lavičkách a koukali. Jenže pak přišla snídane. Mysleli jsme, že se normálně nají, jenže oni začali házet jídlem na všechny strany. A tak jsme dostali jídlo do stanu. A piráti do korýtek.

2. den

Hned jak jsem se vzbudil, začalo mi vrtat hlavou, odkud ti piráti vlastně jsou. A tak jsem šel za nejmladším z nich, abych to z něj vyloudil. Malý pirát nejdříve mlžil, ale nakonec mi pověděl, že ztroskotali a šli, dokud nenašli takový pěkný les. A navíc nám mohli krást sladkosti.

3.den

Na tento den jsme se všichni těšili, protože už nebudeme muset jíst ve stanech. Ale piráti byli celkem smutní, že už si musí vařit sami. A tak, že jsme hodní, jsme jim zabalili na cestu jídlo a vyprovodili jsme je z tábořiště. P.S. Dalšího dne ráno jsme se vzbudili a zjistili jsme, že jsme byli okradeni.

Karel Jan Böhm, 12 let

Moře

Slunce se opírá do hluboké vody a hraje si s tmavomodrým světlem. Jsem rybář, lovím tu den co den na své malé loďce s malou sítí. Už měsíc jsem nechtyl ani botu, jen voda, voda a sůl. Nasedám do své malé loďky, zkusím štěstí u druhého ostrova. Naházím do loďky síť a harpuny, můžu vyrazit na další plavbu. Nahodím poprvé, myslím, že jsem něco zahlédl. Síť už je stará, budu muset koupit novou, už je natolik převazovaná a spravovaná, že už to s ní ani nemá smysl. Zahlédl jsem stín, tak možná, že se mi dneska poštěstí. Ale ne, síť se utrhla a spadla do vody. V dálce vidím mraky a blíží se dost rychle. Zvedá se vítr. Síť už se pomalu ztrácí v tmavomodrém světě. „Ne!“ Vykřikl jsem, a skočil jsem do hluboké vody pro síť. Mám ji. Přehmatávám, abych lépe vyplaval, když v tom se mi něco kluzkého otřelo o nohu. Ztuhl jsem a nehýbal jsem se. Dělal jsem mrtvého. Pořád to kolem mě kroužilo a pak se to ztratilo v temné vodě. Už jsem se opravdu musel nadechnout. Vyplaval jsem nahoru k loďce. Rychle jsem se vyšvihl na palubu a tahal síť zpět na loď. Vítr už byl opravdu silný a mraky se nebezpečně blížily. Něco se zase mihlo pod mou malou lodí. Musím rychle pryč. Natáhl jsem malou plachtu. Začalo hřmít a pršet. Vítr ji ale hned strhl. Nebe bylo temné a přestával jsem tušit, kde to vlastně jsem. Jako pirát bez posádky, bez pokladu, bez kořisti, se plavím pryč do nekonečného oceánu. Snad dopluju domů v pořádku.

Jan Tolar, 16 let

Jedno léto jsem se chtěl stát pirátem...

Pirátem jsem se chtěl stát už hodně dlouho. Vlastně každé léto, a právě jedno léto, tak před 10ti lety, jsem se rozhodl si tento sen splnit.

Má loď byla nafukovací matračka, nekonečné moře byl bazén, který máme na zahradě, no a meč jsem měl vlastnoručně vyrobený z kartonu. Byl jsem kapitán, kormidelník a případně i kuchař, takže jsem si na celou loď vystačil úplně sám.

Vládl jsem celému širému moři, dokud se jednoho slunečného dne, jako dělaném na plavbu, můj pes neodvážil zkřížit mi cestu. A řeknu vám, vůbec nevěděl s kým měl tu čest.

Když se ke mně dostal do dost nepříjemné blízkosti, rozhodl jsem se ho udeřit svou šavlí. Jenže štěstěna zrovna nebyla na mé straně a můj meč se celý mokrá skácel a následně v moři rozmočil. Ještě k tomu mi podrýval autoritu tím, že se mi s vyplazeným jazykem pořád vysmíval.

Musel jsem jednat, a rychle, protože to vypadalo, že se chce každou chvíli nalodit na můj koráb a že toho, že by mě mohl potopit a nás oba stáhnout ke dnu, se vůbec nebojí. Zřejmě to byl lepší námořník, než jsem tušil.

Z ničeho nic vyskočil, alespoň tedy předními tlapami, na mou loď. I když jsem nechtěl a navždy tím poskvřnil svou kapitánskou čest, byl jsem donucen opustit palubu. Rozloučil jsem se s lodí a dívajíc se na to, jak můj protivník celou loď pomalu potápí, jsem skočil se zacpaným nosem do hlubin moře.

Vyplaval jsem na souš a v nevelké dálce pozoroval jen vrak mé drahé lodi. Bylo to drsný, ale na tohle velké dobrodružství snad nikdy nezapomenu, a svému psovi nikdy neodpustím.

Patrik Samek, 17 let

Pod Jolly Rogerem

Matthew byl vždycky divný klučina, jeho matka zemřela velmi mladá a otec byl námořníkem, který zemřel ještě než se klučina narodil. Naštěstí Matt neskončil v sirotčinci, jak to bylo zvykem v tehdejší Anglii, ujal se ho strýc, kapitán lodě "Královo Pohledná". Sloužil pod britskou korunou již pátým rokem a většinu jeho posádky tvořili stejně staří muži jako on sám. Pro tehdejšího člověka byl už skoro mrtvola, bylo mu 27 a pil rumu tolik, kolik se do něj jen mohlo vejít. Matt byl jeho první pomocník, jeho pravá ruka, už v 16 letech.

Před sebou měli další převoz zboží z Bostonu, ale cestou byli přepadení piráty. Loď pod Jolly Rogerem rozrážela vlny a jela blíže ke "Královo Pohledné", už bylo slyšet, jak zdejší kapitán vykřikoval pokyny napravo, nalevo, ten ať jde tam, tenhle ať připraví děla, tenhle ať zase připravuje přepadení lodi. Matthew byl připravený dát za "Pohlednou" svůj život, neměl nic jiného než strýce, jeho posádku a tuto loď. Při přepadení po něm skočil veliký opálený a zarostlý pirát, rum z něj šel cítit jako moč ze starého čokla. Chytil mladého může kolem krku, a začal ho škrtit, Matt měl ale naštěstí v kapse nůž, který pirátovi zabodl bez váhání do nohy. Pirát vyjel bolestí a šokem, což znamenalo výhru pro Matta, neztratil se v téhle situaci a hned nato přesekl pirátovi hrdlo svou šavlí. Cítil teplou krev na tváři, potom, co na něj vystříkla z piráta. Zezadu na něj šel další pirát, ale on si toho nevšímajíc ohmatával svou tvář, díval se na své ruce celé od krve. Ten pirát byl první, koho Matt kdy zabil. Ovšemže jako malý chytal ještěřky, ale tohle nebyla ještěřka. Pirát plížící se ze zadu byl asi stejně mladý jako Matt a zaváhal do statečně dlouho, aby si ho Matt všiml a vrazil šavlí přesně mezi jeho žebra. Pirát zachrchlal a svalil se na zem. Zanedlouho mu došlo, že i ostatní jsou zabrání do bitvy a že vítězí. Kapitán pirátů se právě svalil na zem, jeho strýc mu seknutím oddělil hlavu. Půlku posádky nechal na lodi pirátů a přikázal jet s ním zpátky na britské ostrovy, do Southamptonu. Kapitán pirátů byl Dave Cook, velmi hledaný pirát v okolí britských ostrovů. Údajně měl celou skrýši na Shetlandech, ale tu nikdo nikdy neviděl. Byla to jen pirátská báchorka, než jeho strýc našel u Cooka mapu, na které byl vyobrazen ostrov, který se podobal Shetlandám. Po příjezdu do Southamptonu, předložil důkaz o smrti Cooka a jeho loď a vydělal na tom neskutečně peníze. Poté se rozhodl jet s posádkou za Cookovými poklady na Shetlandy, ovšemže spolu s Mattem, ale to je už jiný příběh.

Gleb Androsov, 16 let

Pirát trochu jinak

Dostal jsem se do velmi divné situace. Dnes jsem jel z Olomouce do Kladna, ano vím, je to velmi dlouhá cesta, ale v Kladně mám přítelkyni. Je krásná, milá a prostě jediná. Možná ze mne mluví jen zamilovanost, ale myslím, že tentokrát to vyjde. Ale teď už k věci, jak už jsem řekl, jel jsem z Olomouce do Kladna. Cesta mi utíkala celkem rychle, pár zastávek na odpočinek, jeden párek v rohlíku a už jsem byl skoro v půlce, když ve chvíli, hned co jsem zabočil z benzínové stanice zpátky na silnici, projelo proti mně sytě rudé auto. Zařval jsem v autě několik nevhodných slov a troubil jako blázen, ale blázen byl spíše ten, který jel v protisměru. Zapnul jsem rádio, abych se trochu od tohoto incidentu odreagoval. Člověk, co uváděl v rádiu vše možné, říkal, že cesta do Kladna je velmi prázdná a že je nejlepší čas, kdy tudy člověk může jet. A tak jsem v klidu poslouchal písničky. Bylo asi tak kolem čtvrté odpoledne a já si říkal, jak to že se neblížím vůbec, ale vůbec Kladnu a v tu chvíli mi volá má milá. „Zlato? Můžeš mi prosím tě vysvětlit, kde jsi?! Čekám tu na tebe s jídlem jak-. Kdy tu budeš prosím tě?“ řvala do telefonu. Řekl jsem jí, ať se nebojí, že tam za chvíli budu a típl jsem jí to. Avšak to jsem ještě nevěděl, co se stalo. Ach jaký hlupák já jsem, zapomněl jsem jí koupit květinu, já paličák. No nic, na benzínce jí nějakou květinu koupím. A tak jsem čekal, až uvidím další benzinku. Na chvíli jsem měl pocit, že se stane něco špatného, ale otřepal jsem se a pocit byl pryč-VŽUUUUUUUUUUUM. Projelo další auto vedle mě, zajisté v protisměru. Bylo mi divné, že i další auto jede v protisměru a za ním projelo další a další. „A sakra“ řekl jsem sice hůř, ale takhle to stačí. To já jsem byl v protisměru, a celou dobu, CELOU DOBU! Co nejrychleji jsem se otočil a jel jsem už správně. A v rádiu hlásili: „Neuvěříte, co se stalo! Stříbrné Volvo jelo velkou rychlostí v protisměru na cestě do Kladna, díky bohu, že z toho nebyla nehoda. Myslím, že mohu říct, že člověk co toto auto řídil, je úplný pirát silnic.“ A začala hrát písnička. No a tohle se tedy stalo, když jsem jel sem, lásko, vážně. Nebud' zase našťvaná, já za to nemohu, prostě jsem si spletl strany. Prosím, já tyhle prázdniny nechci zase prospat na psím pelechu...

Štěpánka Bošková, 17 let

Lesopání

..."Tot' pirátství jest! Chudáka starce, jemuž nohy pod holení lámou, okradou a na zem pohodí! Necht' vás zlý osud stihne!" Domluvil, zvednuv se došel ke starému pařezu, trůnu podobajícímu se. Usedl na prohnilé dřevo, oprášiv si ramena, tělo celé a promluvil: „Bože všemohoucí, otče náš všech, ty to vidíš. Tu hanbu, tu neúctu k ostatním, ty zločiny, jimiž jsou ti okradači mě vinni! Necht' je osud zlý stihne a božský soud rozhodne o spravedlnosti!" Dokončil řeč svou a pomalu staval se opět na nohy. Zvedl borovou hůl svou mocnou, opřel se o ni a pravou nohou vykročil vpřed.

Kráčel lesem hustým obohaceným ptačím zpěvem a v hlavě stále viděl dva lupiče, jenž za zločin svůj mohli. Po pomstě své toužil.

Soumrak na Zemi začal shlížet, měnil nebe v temnou noc. Došel stařec do vesnice, přesně do své chalupy a vyložil svou téměř prázdnou brašnu na dubový stůl. Opřel holi o jižní stěnu a usedl. V tu ránu buch, buch, buch na dveře. Stařec v sedě hrůzou strnul, nepromluvil ani slovo. Po chvíli mu hrdlo povolilo a tázal se stařec nejmoudřejší: „Pro Pána krále, jsi-li člověk, proč bušíš tak pozdě na mé dveře?“ Zpoza smrkových dveří se božským hlasem ozývá odpověď krátká: „Krásný večer pane, přinesl jsem krajíc chleba Vám, jak zněla naše domluva včera.“ A stařec nejmoudřejší za hlavu se popadá, otevře dveře, kde stojí vesnický mladík a s omluvou povídá: „Krásný večer i Vám, mladíku. Má hlava děravá, roky stará, zapomněla na dohodu naši. Pojd' ke mně do světnice a přijmi moji omluvu. Pohostím tě!“ Mladík, s tělem silným, usmál se na starce, pravou nohou vkročiv do světnice a božským hlasem opět povídá: „To nic není, místní starče moudrý! Stáří každého z nás jednou skolí a paměť postihne. Rád přijmu Vaši nabídku!“ Domluvil a rázem zasedl za dubový stůl. Mladík, svým tělem bohům podobající se, chléb svůj vyložil na dubový stůl, zatímco stařec moudrý šel pro pohoštění, naostřil nůž, že ostrostí byl podoben Oidipovu meči a po chvíli došel ke stolu, kde vyložil zdobenou mísu plnou sýrů, oliv a sušeného masa na onen stůl. Znovu odešel a za chvíli byl zpět s číši plnými vína. Jednu číši podal mladíkovi, druhou si nechal a usedl naproti němu. „Povězte mi,“ tázal se mladík s tělem božským, zatímco stařec krájel chléb „moudrý starče, jaká je dnes Anieonta? Je zde něco nového?“ Domluvil a zakousl se do plátku chleba. Stařec odložil číši, ze které se právě chtěl napít, položil ruce na stůl a s moudrým hlasem odpověděl: „Hochu můj milý, Anieonta je stále stejná, stále je krásná jak Afrodité a svou velikostí stále předbíhá všechna města v celém širém světě. Náměstí stále obklopují tržní stánky, kde z většiny se linou vůně milé, místní lidé s náladou dobrou ulicemi prochází a samotný vládce Nurklius zde stále panovníkem jest.“ Domluvil a konečně uchopil svou číši a napil se vína červeného jako krev. Mladík s pusou plnou sýrů a oliv se usmál a zamumlal: „To dobrá zpráva jest!“ povídal. „Má noha již do tohoto města dlouho nev kročila, neboť se obávám zlých loupežníků, kteří místní lesy obývají a slušné lidi okrádají.“ Opět domluvil a chopil se číše rudého vína. „Hochu milý,“ pověděl stařec moudrý „dnešním dnem mne osud stihl a poštval na mne tyto loupežníky. Čtyři muži z keřů na mne se vrhli. Sebrali mi zlato všecko a na zem pohodili. Děkuji Bohu za to, že mne žádným jiným způsobem nezranili a že mne obdařil tuhým kořínkem.“ Mladík se zarazil, v jeho tváři se objevila síla hněvu a práskl rukama do stolu...

Vojtěch Přiklopil, 16 let

Léto a pirát

V létě jsem byl v Itálii, jeli jsme tam autem. V Itálii jsem lovil raky. Pak jsme se přesunuli do Ruska, jenom s tátou. Byli jsme tam u dědečka a tady jsme lovil zase ryby, osmdesát tři ryb jsem tam ulovil. Koncem léta jsme také koupili britské koťátko...

A pak přijel vlak a my jsme letěli na Mars a tam jsme uviděli Elona Muska, on byl na Tesle a my všichni jsme letěli zase zpět na planetu Zemi. A pak se objevil pirát, který nás chtěl zabít. Ale Elon Musk nás zase zachránil, toho piráta zabil Teslou. A pak jsem se probudil a byl konec prázdnin.

Jevgenij Ivanov, 14 let

Léto s Pirátem

Léto právě začalo. Slunce hrálo na rozpálenou zem a potůček příjemně bublal. Voda v něm byla čirá a chladivá, tak jak to vždy v létě bývalo zvykem a v naší stáji bylo poklidno jako nikdy dříve. Náš dům stojí na návsi a statek je na okraji vesnice. Mám to tam tím pádem trochu dál než jiní jezdci a pracovníci, ale v tuto letní dobu tam moc lidí nechodí. Za prvé je velké vedro a za druhé je statek pro jezdce a jiné uzavřen, prý proto, aby si koně a jiná zvířata oddychla a měla aspoň v létě svůj klid. Ale pro mě jsou dveře statku stále otevřeny. A proč? Statek vlastní má teta Blanka. Vždy když mám čas a ona tam nemá žádné děti nebo jezdce, můžu se přijít podívat na zvířátka. Má jich tam opravdu hodně! Králíky, slepice, kočky, krávy, čtyři pejsky, Dixi, Monty, Diego a Sam. Také pár koz a ovcí, malý rybníček s rybičkami a nakonec, to nejlepší, KONĚ! Tenhle týden mají dovézt nového poníka! Prý je moc krásný, ale svéhlavý a má se jmenovat Pirát. Někoho by toto jméno od koupě odradilo, ale moje teta na první dojem nikdy moc nedá.

Už se těším, až tam konečně přijede a já se na něj budu moci konečně podívat a možná i trochu projezdít.

Ráno jsem z postele vyletěla jako nikdy předtím. Vešla jsem do kuchyně a zhltna snídani. Mamka mě ujišťovala, že mi to nikdo nesní, ale já jí řekla, že dnes má přijet na statek ten nový poník a že ho chci vidět jako první, až ho vyvedou z přepravníku a odvedou do jeho stání a vlastně bych se chtěla podílet i na přípravování jeho boxu a čištění, kydání, nalévání čisté vody, nasypávání granulí do kýble a celkově celého toho povyku. Mamka to pochopila, ví, jak moc miluji zvířata a zvláště koně.

Po snídani jsem vyrazila. Cesta rychle ubíhala a čím více jsem se přibližovala statku, tím více jsem se nemohla dočkat.

Konečně! Dorazila jsem na statek, kde bylo rušněji než obvykle. Všude byl chaos kolem toho, co kde má být a co kde bude. Kde poníka ustájíme a čím ho nakrmíme. Ošetřovatelé, trenéři, podkoní a jiní pracovníci statku pobíhali po dvoře jak smyslů zbavení.

„Ahoj Vando! Tak co, přišla ses podívat na našeho nového poníka?“ řekla mi teta, která mě zachránila z úplného šílenství ohledně nového poníka. „Snad už neprijel?!“

„Ne zatím ne.“

„Uf! Už jsem se bála, že by, jste ho ustájili beze mě.“

„Tak pojď, dám ti ten nejdůležitější úkol.“

Strašně jsem si přála, abych mohla připravit Pirátovi box.

Když jsme došli do stáje, nebylo tam o moc klidněji, než na dvoře.

„Budeš mít za úkol připravit Pirátovi box.“

Chtělo se mi skákat dva metry vysoko a výskat nadšením.

„Ale moc se s tím neloudej. Piráta každou chvíli přivezou.“

„Jo jasně,“ řekla jsem a utíkala do odkladiště pro slámu na podestýlku a pro kolečko s vidlemi.

Když jsem vše naložila, vyrazila jsem do prázdného boxu a započala svou práci.

„Teti! Už jsem hotova!“ řekla jsem, když jsem vešla do její kanceláře celé od slámy a prachu.

„Dobrá, ale moc mi sem nelez, jsi celé špinavá, jdi se umýt.“

„Ale teto to pak nestihnu příjezd Piráta!“

„Neboj, Pirát počká.“

Nechtěla jsem jí odporovat, a tak jsem šla.

„Už jsem umytá!“

„To je dobře...“ v půlce slova jí přerušil telefonát. „Halo...už jste na cestě?... hmmm... dobrá....ano box už má připravený...dobrá. Budeme očekávat váš příjezd....na slyšenou,“ řekla teta a položila telefon. „A právě včas, pán co měl Piráta přivést je na cestě.“

Měla jsem takovou radost, že to ani nemohu popsat.

„Super! Tak já jdu čekat na dvůr.“

Po mých nejhorších a nejdelších patnácti minutách nekonečného čekání, dorazil velký pickup s přívěsem. Vystoupil z něj vysoký a starý pán, s šedivými vousy i vlasy.

„Dobrý den paní Krátká,“ řekl příjemným a vlídným hlasem i podal si s tebou ruku.

„Dobrý den pane Kočí. Jaká byla cesta?“

„Ale příjemná, až překvapivě, většinou není Pirát tak klidný, když se převáží.“

„Mohu ho vyvést z přepravníku?“ skočila jsem neslušně dospělým do řeči, načež se na mě pan Kočí otočil.

„A kdopak jsi ty?“

„Já jsem Vanda, neteř tady paní Krátké a miluju koně,“ řekla jsem hrdě.

„Tak to je dobře. Ovšem, že ho můžeš vyvést. Pojď se mnou, je to někdy drak! Hlavně po přepravách.“ Trochu jsem se zalekla.

„Copak? Bojíš se? Jestli ano, tak ho vyvedu sám.“

„Ne to v žádném případě!“ řekla jsem rychle a šla jsem k přívěsu. Pan Kočí otevřel přívěs a vpustil mě za ním. Piráta jsem vyvedla, bez sebemenších potíží a odvedla ho do jeho stání.

„Tak co jak se ti Pirát líbí?“ ptala se mě teta navečer, měla jsem od rodičů domluvené přespání na statku.

„Pirát je skvělý! Pohodář a to jeho zbarvení,“ řekla jsem to tak zasněně, jako bych jí popisovala nějakýho kluka.

„Ale snad ses nám nezamilovala?!“ smála se teta a šťouchla do mě loktem.

„Hej! To zatím ne!“

Pak jsem se ale zamyslela. „No vlastně jo.“ Obě dvě jsme se začaly smát a pošťuchovat. „Tak jo dneska si zkusíš vzít Piráta pod sedlo. Až si pro něj půjdeš, tak ho hledej ve výběhu, dneska vypadá celkem čile, tak toho využijeme, ale dávej pozor. Nemusí být tak klidný, jako byl včera.“

„Neboj, budu obezřetná.“

„Ahoj Piráte!“ zavolala jsem na něj. V okamžiku kdy mě uslyšel, zastavil se a podíval se směrem ke mně, pak udělal dva nedůvěřivé kroky a nakonec přiklusal.

„Ahoj hochu. No ty jsi ale šikovný,“ pochválila jsem ho, zatím co si mě očůchával. Vytáhla jsem z kapsy dvě kostky cukru a nabídla mu je, ze začátku se na ně netvářil, ale pak ho mlsnost přemohla a cukr bez váhání vzal. Po-drkala jsem ho, pak mu nasadila ohlávku s vodítkem a šli jsme do jízdárny.

„Tak přece jen se ti ho podařila přemluvit.“

„Na cukr je jako litý.“

„Tomu věřím. Tak si ho nastroj a pak ho přiveď doprostřed jízdárny, pak ti povím, co dál.“

Odvedla jsem tedy Piráta stranou, abych ho mohla nastrojit. „Tak jo Vaness, nasedni si na něj a pro začátek ho rozchoď a rozklusej.“

Když jsem na něj nasedla, všimla jsem si, že není na sedlo a na ježdění pod sedlem zvyklý.

Pobídla jsem si ho do kroku, a i když mu to nebylo příjemné, poslouchal.

Po hodině za mnou přišla teta, právě jsem čistila Piráta po tréninku. „To co jsi s ním předvedla v jízdárně, bylo až neuvěřitelné. Poslouchal tě jak hodinky a podle mého ani Priscilla tě tak skvěle neposlouchá jako Pirát. Jste sehraná dvojka.“

„Děkujeme, to nás těší,“ řekla jsem a Pirát pro jistotu ještě pohodil hlavou na souhlas.

„No a tak mě napadlo, že bys ho mohla nějakou chvíli jezdit ty, nebo aspoň přes prázdniny, než zas přijdou všichni naši jezdci.“

Tetina zpráva mě mile překvapila.

„Klidně celé léto a ještě déle!“ jákala jsem a objala ji. Tohle bude to nejlepší léto s Pirátem!

Nela Gábrišová, 14 let

Piráti

Jednoho krásného letního prázdninového dne jsem se vydal s rodiči a sestrou na dovolenou. V plánu jsme měli navštívit Somálsko a Spojené arabské emiráty. Jeli jsme tedy do Janova, kde je veliký přístav, a zároveň místo, kde naše dobrodružná plavba začala. Když jsme do Janova přijeli, ukázalo se, že velkým oříškem bude parkování tatínkova auta. Nakonec si tatínek poradil. Zaparkoval auto na jediném volném místě v celém okolí, na molu, tak snad to auto ještě někdy uvidíme. Poté jsme nastoupili na loď, která byla obrovská. Vešlo se tam snad pět tisíc lidí ba možná i deset. A toho personálu co tam bylo, též obrovské množství. Našli jsme svoji kajutu, která měla i svůj balkon. Nacházela se v tom nejvyšším patře, takže byl obrovský výhled, i na případnou návštěvu zločinců. Loď vyplula a cestou směrem na Suezský průplav jsme se zastavili též i na Krétě a v Izraeli. Byla to dlouhá plavba. U Suezského průplavu jsme zůstali stát. Byla tam totiž obrovská loď, která celý průplav zasekla. Po několika dnech jsme konečně mohli pokračovat v tajuplné plavbě. Mezitím již maminka byla černá jako uhel a tatínek ožralý jak doga. Nevím, co je lepší, jestli si pomoci k rakovině kůže, či být skoro alkoholik. Když už jsme propluli průplavem a projížděli jsme kolem krásných pláží Egypta, vyplula najednou proti nám loď a někteří lidé z ní na nás začali střílet. Vzhledem k tomu, že jsme byli na vrcholu lodi, ujal jsem se vedení. Bylo velice náročné zorganizovat takové množství potencionálních obětí. My jsme se však nevzdali popadli jsme zbraně a začali jsme se bránit. Vyhráli jsme po dlouhých, opravdu dlouhých bojích a za pomoci armády. Zbytek dovolené byl v klidu, nicméně cesta nazpátek bude jistě opět zajímavá...

Jakub Svoboda, 18 let

Červená lebka

Dnes jsem se vydal na plavbu za červenou lebku. Pomohl mi jeden náhodný pirát, co byl v hospodě. Chtěl jsem vyvěsit vlajku, ale ten blbec mi ujel... Mám pocit, že jsem si vybral špatně. Vyrázili jsme a já jsem se velice nudil a tak jsem si sedl a čuměl na obzor. Když jsme dorazili na místo, byla tam jiná loď. Majitel si nás naštěstí nevšiml a tak jsme se k němu přiblížili a začali střílet z kanonů. Po chvilce jsem uslyšel, jak někdo šplhá nahoru na žebřík. S pistolí jsem čekal, než vyleze. Pak jsem ho jednou ranou uzemnil.

Mezitím se jeho loď potopila a já se mohl bezpečně dostat na ten zpropadenej ostrov. V tom okamžiku na mě vybafla si 20 stínových kostlivců. Vytáhl jsem meč a začal je kosit, jenže jim se nic nestalo. Ani škrábnutí neměli. Pak jsem si vzpomněl, že nemají rádi světlo, vytáhl jsem lucernu a oni pocítili velikou bolest (nebo to aspoň tak vypadalo). Když jsem se je pokoušel zabít mečem, trvalo to docela dlouho.

Nakonec na mě vyběhli a já musel utéct. Když jsem se otočil, tak byli pořád za mnou. Jeden mě škrábnul, ale nic hrozného. Napadlo mě vylézt na kámen. Kupodivu se tam za mnou nedostali, ale jak byli pod tím kamenem, tak jsem neměl šanci je trefit. Pokud nevíte, piráti někdy používají takové skleněné flašky, ve kterých je trochu střelného prachu a náboje. Když se flaška hodí, náboje vytvoří jiskru a rozletí se všude kolem. Takové jsem právě použil.

Potom, co jsem je pozabíjel, spustil se takový divný zvuk. Hledal jsem jiné chrastivce na zabítí, ale žádní nikde nebyli. Najednou jsem spatřil, že z hlavní místnosti vybíhá asi třicet zelených kostíků. Ten co byl ke mě nejbliž, držel barel se střelným prachem. Utekl jsem mu, ale když jsem se otočil, měl šílený úsměv na tváři a jeho knot na barelu hořel. Slyšel jsem za sebou jenom hlasitě *bum*.

Potom co to bouchlo, otočil jsem se a zavětril dalšího takového s barelem, tentokrát v tom houfu. Zamířil jsem pistolí a odbouchnul ho. Rozletěl se na 213 kousků a s ním i ostatních 28. Po dalším divném zvuku jsem očekával další vlnu. Ale mířil jsem zbytečně. Když jsem přestal doufat, podíval jsem se do té hlavní místnosti. Asi pět hubeňourů se potácelo směrem ke mně... Bylo jich vážně jenom pět.

Řekl jsem si, že bude rychlejší je zabít mečem, ale najednou vidím, že jsou ze zlata a po každé ráně se mi rozvibruje celý meč a s ním celé moje tělo tak, že se nemůžu ani hnout. Chtěl jsem použít bambitku, ale byli pokrytí zlatem a nic se jim nestalo.

Další zbraň, kterou vymysleli piráti, je bomba, co po explozi hoří. Takovou na ně hodil můj kamarád, který původně jen čekal na chvíli až všechny zabiju a bude se prodávat. Všichni se rychle uškvařili, nebo spíš roztekli.

Znovu zazněl ten divný zvuk a protože jsem neměl náboje, zašel jsem si pro ně do bedny na stožáru. Potom, co jsem uviděl další zlaté kostrouny, už jsem tam raději zůstal. Střílel jsem na ně spolu s mým kolegou a za 15 sekund už byl jeden kaput. Po několika chvílích jsme tu vlnu dorazili.

Ale po chvilce jsem zjistil, že další horda smrtáček je také zlatá. Těch ale nebylo 5, těch bylo asi 20! Musel jsem se schovat za strom.

Všichni se nahrnuli do jezírka, které bylo uprostřed ostrova. Tam byli ještě pomalejší. V tu ránu jsem uslyšel, jak můj kamarád říká: „Mám barel se střelným prachem!“ Hned jsem věděl, co chce udělat. Odběhl jsem dál od jezírka, kámoš pustil barel do vody a střelil do něj pistolí. Všichni zacvakali svou poslední píseň, až na jednoho, který v jezírku nebyl. Byl to zlatý skeleton s korunou. Další barely už jsme neměli, tak jsme ho museli zabít ručně. Stříleli jsme do ně opravdu dlouho, až se nám ho podařilo zabít.

Vypadla z něho lebka, tři pytlíky zlata a obálka, kterou jsme otevřeli. Byla v ní mapa ostrova, na kterém jsme byli a na ní křížek. Na tomhle místě jsme vykopali poklad, lépe řečeno bednu, ve které byly ohnivé bomby.

Při další vlně jsem těmito bombami spoustu stínových chřastíček pozabíjel. Nemají rádi světlo, tak byli hotoví rychle. I ti dva kapitáni byli dole. Myslel jsem, že další vlna bude stejná jako předchozí, ale byl zde opravdu veliký smrtáček. Oba jsme ho sekali mečem, ale odhodil nás. Potom si vzal do ruky pistolí, ale já jsem se včas schoval za strom a on vystřelil naprázdno. Kamarád mi řekl, abych šel na loď, že na něj budeme střílet z kanonů. Poslechl jsem. Lehl rychle. Myslel jsem, že z něj vypadne klíč od brány s poklady, ale místo toho jsem uslyšel jen další divný zvuk.

Vrhli se na mě dva obrovští kostrouni a já jen slyšel, jak můj kámoš říká, že už nemáme koule do kanonů. Vyběhl jsem za barely a vzal jsem co nejvíc dělových koulí. Po chvilce mě škrtl jeden z nábojů, ale nic strašného.

Vrátil jsem se na loď a začal jsem po nich střílet. Nejdříve jsem musel zabít jednoho a pak druhého, protože nebyli u sebe, ale zabil jsem je. Potom přišel veliký červený skeleton. Nechtěli jsme být srabové a tak jsme na něj vyběhli s mečem. On ani nevěděl co má dělat. Zkoušel vyvolávat další vychrtlíny, ale můj spolubojovník je všechny skolil, zkoušel nás odhodit, ale my jsme přišli zpátky.

Až potom co vzplanul jsme se museli vzdát, ale přesto jsme do něj stříleli. Ten kostlivec vytvořil mlhu, takže jsme ho ani neviděli. Museli jsme se stáhnout. Přemýšlel jsem, jak na něj vyžrát a vtom jsem si vzpomněl, že mám v podpalubí trojzubec (ono se tomu jenom tak říká, ale ve skutečnosti je to zelená tyč, co má v sobě takový modrý kámen), piráti ho moc nepoužívají, ale já si myslím, že je docela silný.

Běžel jsem rychle do lodi a vytáhl jsem ho. Čekal jsem, než se naplno zvětší ta plazmová koule či co to je. Potom jsem jí pustil, tak vylítla přímo na kostlivce. To jsem udělal asi desetkrát, než zcepeněl.

Vyhráli jsme. Vzal jsem klíč a odemknul bránu. Uviděl jsem tunu pokladu. Jenže v tom jsem uslyšel jen „Vidím loď!“. Někdo očividně čekal až celou věc uděláme a pak si vezme všechnu naši kořist.

Připlaval jsem k jejich lodi a vylezl na žebřík. Běžel jsem a shodil jim kotvu, aby nemohli manévrovat. Potom jsem šel do podpalubí za schoď. Že se tam schován nečekali, jen se hrnuli slepě za mnou. Pár jsem jich pozabíjel pistolí, ale několik jich ještě přežilo a vrhlo se na mě. Utíkal jsem a v panice jsem skočil do vody. Oni za mnou. Jednoho jsem zabil. Druhý po mě vystřelil, ale netrefil se a tak jsem se k němu přiblížil a rozsekal ho mečem. Vrátil jsem se rychle na svojí loď, kde jsem zjistil, že můj kamarád je mrtvý.

Už bylo pozdě, musel jsem vylévat vodu z lodi. Když v tom jsem uviděl, jak na mě někdo míří. Asi opravoval do té doby díry po dělových koulích, proto jsem si ho nevšiml. A to bylo poslední, co jsem spatřil.

Jan Psohlavec, 13 let

Léto Jednoočka

Všichni potřebují někdy odpočívat. Dokonce i ti, kteří svou práci zbožňují a neví, jak by bez ní mohli žít. Tento případ nastává i zde, u piráta Jednoočka. On děsně rád okrádá lidi, hledá poklady a pije rum. Jenže rozkaz kapitána zněl jasně, každý má povinně 2 týdny dovolené ročně, ať prší, sněží, nebo praží slunce.

Tak se rozhodl, že pojedete na dovolenou někam na pevninu, ať je taky někdy mimo moře. Dlouho se nemohl rozhodnout, vždyť těch kontinentů je tolik. Austrálie, Afrika, Asie, Evropa, Amerika a Antarktida. Tak se rozhodl, že si bude házet zlatou mincí, kterou uloupil, a vždycky jeden kontinent vyřadí. Nakonec mu zbyla Antarktida a Amerika. Poté, co si uvědomil, že Antarktida je neosídlený, studený kus země se rozhodl, že pojedete do Ameriky. Vysadil ho zde jeho kapitán, Jednoočko si vzal truhlu zlata, aby se mohl ubydlet v nějakém slušném hotelu. Všechno šlo hladce, dorazil do nejbližšího pětihvězdičkového hotelu a šel na recepci. Tam však, když chtěl platit zlatem, narazil na problém. Recepční nevěděla jaký kurz má právě zlato, navíc ji přišlo podezřelé, kde takový neupravený, vousatý jednoooký chlapík truhlu zlata vzal. Tak to ohlásila na policii. Jednoočkoví řekla ať vyčká, že za chvíli mu zařídí pokoj, namísto toho však přijela policie a zatkla ho. Jednoočko jim vše vysvětlil u výslechu, ale moc si nepomohl, protože ho shledali zločincem. Skončil tak ve vězení známém jako Alcatraz. Po dvou týdnech se měl znovu nalodit. Když se neobjevil, kapitán věděl, že je něco špatně. Jednoočko byl nejlepší pirát, kterého znal. Shledal pravděpodobným, že ho museli zatknout. Když se rozhlížel z lodě dalekohledem, uviděl ostrov, na kterém byla věznice. A tak k němu připluli a začali pálit z děl, aby zničili zdi a vězni mohli uprchnout. Mezi davem vyběhl i Jednoočko. Ostatní vězni neměli kam utéct, tak se všichni nalodili. Tím kapitán získal tak početnou posádku, jaká by ho ani ve snu nenapadla.

Sebastien Jaromír Kačer, 17 let